

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. B.**, zast. Mgr. Lenkou Lobovskou, advokátkou, se sídlem Kopeckého sady 152/15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2021, č. j. OAM-73/LE-BA02-VL16-PS-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 7. 2021, č. j. 17 A 67/2021 - 23,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Lence Lobovské, advokátce, se sídlem Kopeckého sady 152/15, Plzeň, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 6.800 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 1. 10. 2021.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky č. j. KRPA-374139-16/ČJ-2017-000022, které nabylo právní moci dne 14. 10. 2017, uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu pobytu na území do 1. 7. 2021. Žalobce však nadále pobýval na území ČR a dne 6. 6. 2021 byl zadržen, když se prokazoval padělaným dokladem občana Slovenské republiky. Dne 8. 6. 2021 byl Obvodním soudem pro Prahu 10 vydán trestní příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným z přečinu padělání veřejné listiny a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu 3 let. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 8. 6. 2021 byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 14. 6. 2021 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Krajský soud měl za to, že v případě žalobce byl naplněn důvod pro zajištění dle § 46a písm. e) zákona o azylu a zároveň nebylo na místě uplatnění zvláštních

opatření podle § 47 zákona o azylu. U žalobce nejsou k dispozici žádné údaje o jeho aktuálním místě pobytu na území České republiky, žalobce opakovaně porušoval český právní řád včetně trestné činnosti, kdy si opakovaně za úplatu pořídil falešný cestovní doklad. O mezinárodní ochranu žalobce neúspěšně žádal již v minulosti. Z uvedeného lze dovodit, že žalobce podal novou žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově v úmyslu zmařit či oddálit vyhoštění z území České republiky a důvod pro jeho zajištění dle § 46a písm. e) zákona o azylu byl naplněn. Rovněž nebylo na místě uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu namísto zajištění žalobce, neboť s ohledem na opakované porušování povinností žalobcem, kdy se realizaci správního vyhoštění vyhýbal tím, že se před policií skrýval a používal falešnou identitu, byla dána odůvodněná obava, že by žalobce zvláštní opatření nerespektoval, se správními orgány by nespolupracoval, a mařil by tak účel řízení. Krajský soud shledal nedůvodnou též námitku nepřiměřené délky zajištění, kdy vzhledem k předpokládané délce řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a následné předpokládané délce řízení před správními soudy posoudil stanovenou délku doby zajištění jako adekvátní a nepřesahující zákonný limit pro zajištění.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen stěžovatel) kasační stížnost. Uvedl, že není možné, aby důvody pro předchozí zajištění dle zákona o pobytu cizinců byly shodné jako pro následné zajištění dle zákona o azylu, jako se tomu stalo v případě stěžovatele, neboť zákonné předpoklady pro zajištění dle uvedených předpisů jsou odlišné. Rozhodnutí žalovaného není v tomto směru řádně odůvodněno a žalovaný stejnými okolnostmi odůvodnil důvod pro zajištění, jakož i důvod pro nemožnost aplikace zvláštních opatření. Podle logiky žalovaného každé porušení právních předpisů by bylo důvodem pro zajištění, což je v rozporu s judikaturou NSS, která požaduje hodnocení konkrétních okolností každého případu. Paušální zajištění cizinců, kteří nerespektovali správní vyhoštění, odmítl NSS v rozsudku sp. zn. 5 Azs 20/2016. Obdobné závěry je nutné aplikovat při posuzování zajištění dle zákona o azylu. Rovněž délka doby zajištění je zcela nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Žalovaný měl před vydáním rozhodnutí o zajištění provést výslech stěžovatele.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato není důvodná, neboť k zajištění stěžovatele přistoupil v souladu s požadavky zákona. Ztotožnil se s napadeným rozsudkem krajského soudu.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ve znění zákona č. 77/2021 Sb., *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006,

pokračování

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tuto judikaturu je možné přiměřeně aplikovat i na právní úpravu účinnou od 1. 4. 2021. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Otázkou, kdy lze přistoupit k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu a kdy je možné zajištění nahradit zvláštními opatřeními dle § 47 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v celé řadě svých rozhodnutí, která jsou obsahově zcela jednotná. Např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021 – 50, se uvádí, že „z ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že aby mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn, musí se jednat o situaci, kdy nelze účinně uplatit zvláštní opatření a zároveň je dán některý z důvodů uvedených v písm. a) až f). V posuzované věci se jednalo o důvody uvedené v písm. e). Existenci obou těchto podmínek pro zajištění musí správní orgán ve svém rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany řádně vyhodnotit a zdůvodnit. Zjištěné skutečnosti přitom mohou být relevantní jak z hlediska možnosti uložení zvláštních opatření, tak i z hlediska naplnění ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Důvody pro zajištění stěžovatele a důvody pro závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu totiž mohou být podobné či stejné. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy stěžovatelovo dosavadní chování a pobytová historie na území České republiky jsou relevantní jak pro posouzení zajištění stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. při hodnocení, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově, tak i z hlediska možnosti uložit stěžovateli jakožto žadateli o mezinárodní ochranu zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, tj. při posouzení, zda uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

[9] V posuzované věci se rovněž jednalo o obdobnou situaci jako v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 – 32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo možné posuzovat užití zvláštních opatření izolovaně od důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn. Závěr, že stejné skutečnosti lze hodnotit jak při hodnocení důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tak i při posouzení podmínek pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, pak vyplývá také z bodu 25 rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních

*opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.“*

[10] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelegální pobyt na území České republiky, obstarání a používání padělaných cestovních dokladů, zajištění podle zákona o pobytu cizinců, uložení správního vyhoštění a až následné podání zjevně účelové opakované žádosti o mezinárodní ochranu, když předchozí žádost byla zamítnuta, svědčí o nerespektování právního řádu České republiky stěžovatelem a snaze vyhnout se za každou cenu realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu přistupují shora v bodě [2] tohoto usnesení uvedené konkrétní okolnosti osobní situace stěžovatele a jeho pobytová historie na českém území, které uplatnění zvláštních opatření vylučují.

[11] Ze spisu správního orgánu a krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaný nepostupoval ve věci paušálně a bez zohlednění konkrétních okolností stěžovatelova případu. Není pravdou, že odůvodnění zajištění stěžovatele je stejné jako odůvodnění předchozího zajištění dle zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo podání zjevně účelové žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelem. Pokud pak žalovaný zejména v souvislosti s možností uložení zvláštních opatření hodnotil stejné okolnosti jako předtím Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, je to jen logické, neboť se jedná o stejnou osobu se stejnou pobytovou historií. K námitce, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl výslech stěžovatele před vydáním napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo, a tato námitka je tak nepřijatelná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[12] Co se týče námítky nepřiměřenosti délky zajištění, považuje zdejší soud závěrem za nezbytné podotknout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. přiměřeně rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Jinak řečeno, pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud stížnostní námitky vznáší toliko v obecné rovině, aniž by navíc konfrontoval závěry krajského soudu a uvedl k nim pádné protiargumenty, může zdejší soud na tyto kasační body reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.

[13] O případ, kdy se kasační námitka pohybuje na samé hranici věcné projednatelnosti, jde i v nyní posuzované věci, kdy stěžovatel pouze uvedl, že doba zajištění je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná a v rozporu s požadavkem na pravidelný přezkum zbavení osobní svobody. Nejvyšší správní soud se proto omezuje na konstatování, že tomu tak není, neboť žalovaný se k přiměřenosti délky zajištění obsáhle vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí, stejně jako krajský soud v bodě 15 napadeného rozsudku. Kasační soud konstatuje, že hodnocení žalovaného a krajského soudu v tomto směru není co vytknout a lze se s ním zcela ztotožnit.

[14] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší

pokračování

správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a podle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[16] Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Lence Lobovské, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 9. 2021, č. j. 4 Azs 276/2021 - 21, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6.800 Kč. Zástupkyně stěžovatele uvedla, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 6.800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2021

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu